

یک دانشجوی اهل افغانستان..

«ص ۳»

خبرنگاران در افغانستان...

«ص ۳»

سقوط کابل توسط طالبان؛ تداوم قتل عام کتاب و فاجعه فرهنگی

«صفحه ۲»

لینا روزبه:

هیچ پوششی به اندازه برقع ترسناک نیست

خانم حیدری در مورد واکنش مردم به این پوشش چادری یا برقع نوشته است که حین قدم زدن در

ادامه ص ۳

خبرگزاری زنان افغانستان: لینا روزبه حیدری خبرنگار اهل افغانستان به مناسبت جشن هالوین در اعتراض به محدودیت های وضع شده و پوشش اجباری برقع بر زنان در افغانستان با پوشیدن برقع در خیابانهای یکی از کشورهای خارجی ظاهر شد. او در پست فیسبوکی نوشته است که «من هیچ وقت برای هالوین، لباس یا کاستیوم، نپوشیدم ولی امسال حس کردم وظیفه من است تا خوفناکی و زشتی و پلشتی این تکه لباس وحشتناک و مخوف و غیر انسانی را که طالبان بنام دین بر زنان مظلوم افغانستان تحمیل کردند، بنمایش بگذارم.»

تاکید بر محدودیت گشت و گزار زنان در دایکندی

مسئولین محلی امر به معروف طالبان در دایکندی، نشستی را به هدف محدود ساختن گشت و گزار زنان بدون چادری برگزار کردند. در این نشست رییس امر به معروف و نهی از منکر به محتسبان این ولایت دستور داده اند که از هرگونه گشت و گزار زنان بدون چادری جلوگیری کنند. منابع از دایکندی با تایید این خبر می گوید که رییس امر به معروف و نهی از منکر طالبان، از علمای دینی این ولایت نیز خواسته است که در این اقدام با آنان همکاری کنند. این در حالی است که پس از روی کار آمدن طالبان، همواره برای محدود ساختن فعالیت و گشت و گزار زنان دهها فرمان های را صادر کرده است که با واکنش های گسترده شهروندان کشور و جامعه جهانی روبرو شده است.

ثناي ۱۴ ساله

پس از تهدیدات طالبان در کابل دست به خودکشی زد

اسست و علت جان باختن اش چیست؟

مردی نزدیک آمد با آنکه گلونش را بغض گرفته بود آهی کشید و گفت این دخترم ثنا است. ثنا می خواست داکتر شود، او صنف هفتم مکتب بود و پس از آنکه طالبان درهای مکتب را بستند، هر از گاهی می پرسید، پدر جان چه وقت مکتب باز میشه، ثنا به آروزی رفتن به مکتب و شب و روز را سپری می کرد.

اما ثنا رفت و دیگر بر نمی گردد تا بپرسد مکتب چه زمانی آغاز می شود، این مرد با درد فراوانی که احساس می شد سینه اش را پر کرده گریه می کرد و اشک هایش بروی زمین فرو می ریخت. پس از لحظاتی شخصی دیگری پیش آمد و گفت، این دختر به دلیل ترس از تهدید و تحقیر چندی نظامیان طالبان که چرا به کورس آموزشی رفته است دست به خودکشی زده است.

رویداد خودکشی این دختر ۱۴ ساله، در ساحه چهارقلا از مربوطات حوزه ی دهم شهر کابل رخ داده است.

به نقل از باشندگان شهر کابل، صدها دختر به علت های گونه گون در دو سال حکومت طالبان دست به خودکشی زده اند. بسته بودن مکاتب، ازدواج های زود هنگام و اجباری، محدودیت ها بر زنان و دختران و مشکلات اقتصادی از علت های اینگونه رویدادها گفته می شود.

لحظات خروارهای خاک را بسرش بریزند. خیلی بیتاب شدم و سرانجام پرسیدم، این جسد متعلق به کی

سکوت مطلق دفن می کنند. ناگهان متوجه شدم دختری است که در میان لایه های کفن پیچیده شده و قرار است پس از

نبود. خیلی متعجب شدم کمی نزدیک رفتم تا ببینم این فرد چی کسی است که اندک کسانی آمده اند تا این جسد را آرام و در

کردند. در آنجا نه صدای بود، نه گریه و نه هم کسی فریاد می زد، همه در سکوت بودند و حتی صحبتی هم

طبقه زنان و دختران دانش آموز که در کتابخانه ها مصروف کتابخوانی بودند اما حالا کسی مایل به خرید کتاب نیست و ماه ها می گذرد هیچ کتابخوانی دروازه کتابخانه را باز نمی کند. به گفته یعقوبی، طالبان انتشار و فروش کتاب های عبدالکریم سروش و دکتر شریعتی را ممنوع اعلام کرده بود، او می گوید این کتاب ها را داخل صندوق و قفسه های کتاب پنهان کرده است.

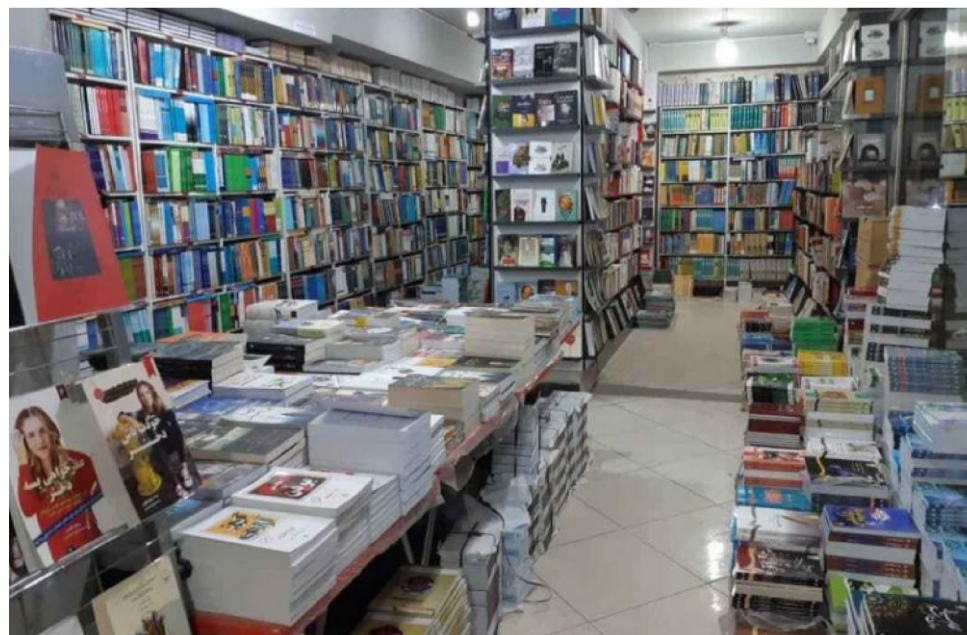
اینجا همه چیز سانسور می شود، طالبان دور همه چیز را سیم خار دار کشیده است، حتا کتاب و کتابفروشی ها زیر تیغ طالبان قتل عام می شوند.

زیادی مجبور شده اند برای همیشه دروازه های خود را ببندد و با این شغل خداحافظی کنند. براساس منابع دست داشته: در دو سال اخیر حکومت طالبان تنها مارکیت ملی واقع پل سرخ غرب کابل چندین کتاب فروشی ها بسته شده است و شماری از کتاب فروشی ها در کابل و سایر ولایات نیز اعلام کرده است که دیگر نمی توانند فعالیت خویش را ادامه دهند.

امین یعقوبی یک کتاب فروش به خبرگزاری زنان افغانستان گفت: قبل از سقوط دولت جمهوریت بازار کتاب فروشی ها خوب بود روزانه ۱۰۰ مشتری کتابخوان و خریدار داشتیم که اکثریت شان

سقوط کابل توسط طالبان؛

تداوم قتل عام کتاب و فاجعه ی فرهنگی

حوالی ساعت یک پس از ظهر، در حالیکه وضعیت صبحی ام خوب نبود، آرام آرام رفتم بسوی تپه ی وزیر اکبر خان مکانی که روزگاری صدها نفر از زنان، کودکان و مردان به تماشای شهر کابل می رفتند و از آنجا چهره ی کابل را تماشا می کردند.

من هر چند نمی دانستم که پس از تسلط طالبان آیا زنان می توانند به آنجا بروند یا خیر؟ با آنهم به راه رفتن ادامه دادم، زمانی که در کوه پایه های تپه وزیر اکبر خان رسیدم، هر طرف نگاهی انداختم، تنها نظامیان طالبان را دیدم که در گشت و گزار بودند، آنجا نه نشانه ی از زنان بود و نه هم از کودکانی که پیش از این به بازی های گونه گون مشغول بودند. ناگزیر شدم لحظاتی به بالای تپه ی توقف کردم و در گوشه ی نشستم، در آنجا گورستانی است که هزاران زن و مرد را در آنجا دفن شده اند.

ناگهان چشمم بسوی اندک مردانی خیره شد که غبار اندوه و غم چهره های شانرا پوشیده بودند و در شانهای خود تابوتی را بسوی گورستان انتقال می دادند.

منم چشمم را به این تابوت اندوخته و احساس می کردم غبار غم و افسردگی آهسته آهسته بسوی منم نزدیک می شود. تا اینکه این مردان نزدیک تر آمدند و تابوت را پایین آوردند و یک جسد را از میان تابوت بیرون

خبرگزاری زنان افغانستان: با به قدرت رسیدن دوباره گروه طالبان اکثریت از کتاب فروشی ها در کابل و سایر ولایات مسدود شده اند. با آنکه طالبان در این مورد فرمان صادر ننموده اند اما بسیاری کتاب فروشان از وضعیت کتابفروشی ها راضی نبوده و می گویند فضای کتاب فروشی ها مبهم و ناامید کننده است. و وضعیت دشوار، سخت اقتصادی و مالی باعث شده مردم به کتاب فکر نکنند.

با روی کار آمدن رژیم طالبان، کتاب فروشی ها روزهای سیاهی را سپری می کنند وضعیت بازار کتاب در این کشور هر روز بدتر شده است، کتاب فروشی های

خبرنگاران در افغانستان:

به فرهنگ معافیت از مجازات جرایم علیه خبرنگاران پایان داده شود

خبرگزاری‌های زیادی از جمله قتل، شکنجه، زندانی شدن و محدودیت‌های کاری رو به رو بوده و رویدادهای کشته شدن خبرنگاران و کارمندان رسانه‌ای در کشور همواره وجود داشته است. شماری از خبرنگاران می‌گویند که کارمندان رسانه‌ای از جمله گزارشگران میدانی همواره در معرض خطر قرار دارند و اکنون هیچ خبرنگاری بخصوص خبرنگاران زن در افغانستان، مصونیت کاری و جانی نداشته و خواستار پایان دادن به فرهنگ معافیت از مجازات جرایم علیه خبرنگاران شده اند. آنان می‌گویند که طی چند دهه گذشته بخصوص در دو سال اخیر موارد قتل، شکنجه‌های شدید و زندانی

لینا روزه: هیچ پوششی به اندازه...

سُرک «خیلی‌ها در کوچه از من ترسیدند و برخی حتی از من می‌پرسیدند که کی هستم، زن یا مرد! این سوال‌شان مرا بیاد انتحار کننده‌های طالبان افگند که با پوشش برقع، خود را در مسجد و در مراسم عید و اینجا و آنجا، منفجر می‌ساختند! و در این انفجارها، هزاران زن و مرد و کودک بی‌گناه هموطن ما را کشتند! این خود یک دلیل مهم دیگر برای انزجار و نفرت از این خریطه برای مردم سرزمین ماست!» او همچنان گفته است که هیچ لباسی به اندازه برقع یا چادری ترسناک و مخوف نیست. او در اعتراض به پوشش اجباری برقع بر زنان در افغانستان نوشته است: «اسلام، صورت زن را حذف نمی‌کند، هویت زن را نمی‌کند

اجباری مهاجران افغان توسط پولیس پاکستان، سازمان گزارشگران بدون مرز خواستار تامین امنیت خبرنگاران افغان در پاکستان شود. سازمان گزارشگران بدون مرز می‌گوید که بیش از ۲۰۰ خبرنگار زن و مرد اهل افغانستان در معرض خطر اخراج اجباری از پاکستان قرار دارند. بازگرداندن اجباری این خبرنگاران به افغانستان جان آنها را به خطر می‌اندازد. این سازمان همچنان از مقامات پاکستانی خواسته است که به این خبرنگاران اجازه دهند که در آن

گزارشگران بدون مرز:

امنیت خبرنگاران افغان

در پاکستان تامین شود

تضمین کند. در بیانیه آمده است: «بازگرداندن اجباری خبرنگاران افغان که به پاکستان پناهنده شده اند، نقض آشکار قوانین بین‌المللی و کاملاً غیرقابل قبول است.» این درحالیست که در دوستل سلطه طالبان شکاری زیادی از خبرنگاران به دلیل تهدیدات امنیتی از سوی طالبان به کشورهای همسایه چون ایران، پاکستان و تاجکستان پناه برده اند و در کنار سایر چالش‌های مهاجرت چون فقر، بیکاری، چالش‌های روانی اکنون در معرض اخراج اجباری قرار دارند.

یک دانشجوی اهل افغانستان به دلیل شرکت

در اعتراضات ایران از دانشگاه اخراج شد

اخراج او از دانشگاه طباطبایی یکس منتشر کرد. براساس ادعای نزدیکان خانم صحرا رضایی، او در جریان خیزش انقلابی زن زندگی آزادی در ایران برای مدتی ناپدید شده بود اما بعداً معلوم شد که پولیس این کشور بازداشت شده است. آقای شفاجو که وکالت خانواده خانم رضایی را در زمان بازداشتش توسط نیروهای امنیتی ایران به عهده داشت با نشر پستی در شبکه ایکس، از

صحرا رضایی دانشجوی اهل افغانستان که در خیزش انقلابی مردم ایران بازداشت شده بود، از دانشگاه «علامه طباطبایی» این کشور اخراج شد. خانم رضایی پس از آزادی از زندان و اخراج به افغانستان هنوز هم زیر نظر پولیس است. خبرنگاری زنان افغانستان با تلاشهای زیادی نتوانست موفق به مصاحبه با خانم رضایی و تجربه او از زندان جمهوری اسلامی ایران شود. منابع نزدیک به خانم رضایی می‌گویند که او هنوز هم زیر نظر پولیس است و حق استفاده از تلفن همراه و اینترنت را ندارد. رضا شفاخواه، وکیل او خبر اخراج موکلش را در صفحه

From the Dream of Being a Journalist to Being Deprived of Education and Staying At Home

After the universities gates were closed to girls in Afghanistan, a large number of female students were forced to drop out of school and lost their hope for a better future.

Maryam Timouri (pseudonym) is one of the students who has been banned from going to university in the third year of journalism. In the interview I had with her, she said: "Currently, girls in Afghanistan are not in a good mental condition, and until schools and universities are opened, the mental condition of girls will remain this way."

I sat next to her and asked her about her current situation, as she was leaning on the wall and staring at a point, she said, "I lost all hope for the future with the closing of the universities. I always wanted to be a prominent journalist in the country and work more for women, but unfortunately we

were denied our right to education and we spend our days and nights like the walking deads, away from all the dreams and goals we had."

After the universities were closed, she had to go to a psychologist for several sessions due to her bad mental state.

"I was depressed from staying at home a lot, became aggressive and didn't treat anyone right. All my hope for the future was lost and I felt that I had no other way but to die until I had to go to a psychologist to get better."

In the past two years, the number of mental illnesses among the citizens of the country, especially among women and girls, has increased compared to any other time. Imposing restrictions and forcing girls to stay at home in Afghanistan is one of the biggest reasons.

In the continuation of her speech,

Maryam says: "The future of women is currently unknown because there is no course, no school, no duty, and they banned women from everywhere, and the international community has not paid any attention to Afghan women. If we proceed in this way, the women who stay at home will deteriorate their mental condition even more, and it will even cause psychological problems for them, and this is very bad."

The difficult situation for women in Afghanistan has made Maryam and others like her come to the conclusion that leaving Afghanistan can be the best option for them to live a better life. In the last two years, Afghanistan has witnessed many changes, especially in the presence of women and girls in society, and the deprivation of female students and students from lessons and education is one of the biggest challenges during this period.

Afghan Women's Movement for Equality Demands the Release of Protesting Women from the Taliban Prisons

The Afghan Women's Movement for Equality, led by Zarifa Yaqoubi, a women's rights activist and a former prisoner of the Taliban, protested the continuation of the suppression of women's rights activists by the Taliban during a protest gathering and demanded the release of protesting women from the Taliban prisons.

In the statement published in the protest gathering of these protesting women, it is stated that the world and the people of Afghanistan have repeatedly witnessed the heinous and violent acts of the Taliban group in connection with the peaceful protest and civil activities of the brave and protesting women of the country, but they remained silent about it.

They added: "The Taliban group, which is now the rulers of Afghanistan, has imprisoned,

tortured and mysteriously murdered hundreds of women's rights activists since coming to power. Neda Parwani, Zhulia Parsi and Manizha Seddiqi are among the protesting and civil-minded women who are in an unknown fate in the violent prison of the Taliban intelligence group."

The Afghan women's movement for equality asked the international community and human rights organizations to release these three women's rights activists from Taliban prisons.

These protests are while Zhulia Parsi, a member of the leadership of the Spontaneous Women's Movement of Afghanistan, and Neda Parwani and Manizha Seddiqi, members of this movement, have been in Taliban prison for almost a month.